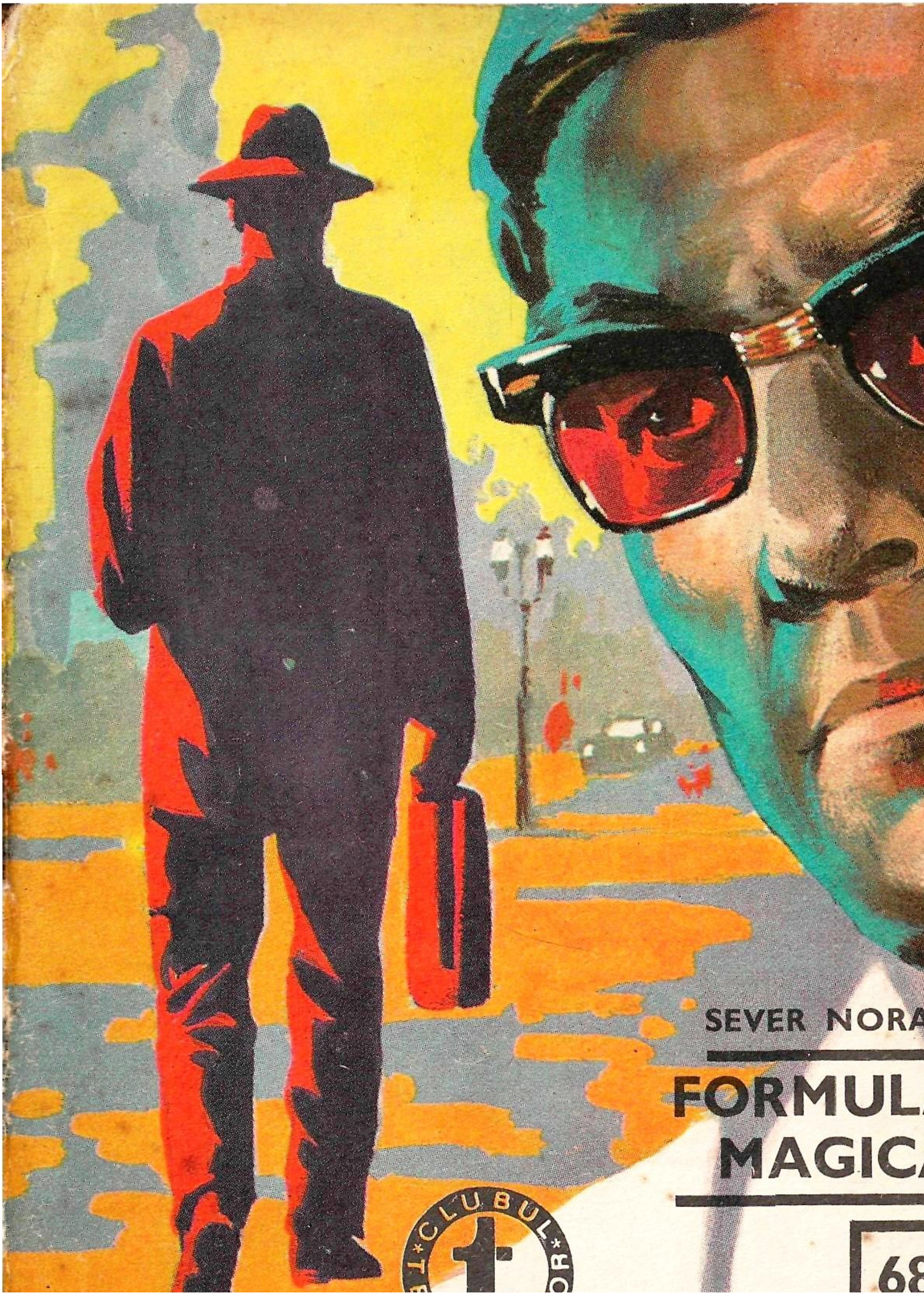
SEVER NORA
FORMUL
MAGICA
CLUBUL
68

SEVER NORAN

FORMULA MAGICĂ - I

68

Colectia

CLUBUL TEMERARILOR

1970
Bucureşti
EDITURA «ION CREANGĂ»

Coperta: DUMITRU IONESCU
Redactor: I. URECHE
Tehnoredactor: D. VERDEŞ

CAPITOLUL I

În care trebuie să recunosc că nu am calităţi de detectiv

În dimineaţa aceea de toamnă nimic nu anunţa începutul şirului de evenimente neobişnuite pe care aveam să le trăiesc.

Intrasem în laborator ca de obicei şi îmi pusesem halatul, cînd privirea mi-a fost atrasă de dezordinea ce domnea pe masa mea de lucru. Mi-am dat imediat seama că cineva îmi umblase prin hîrtii.

— Asta-i bună! am exclamat eu, fără voie.

Am chemat de îndată femeia de serviciu.

— Dumneata ai... făcut ordine prin hîrtiile astea?

— Eu... nu, tovarăşu' Nicolau. Eu, nu! Da' pot spune că azi-dimineaţă, cînd am venit aici, uşa era deschisă, tovarăşu' inginer...

— Deschisă?!!

Mi-a trebuit mai puţin de un minut pentru a-l anunţa pe Nelu Munteanu, prietenul meu care lucra în acelaşi Institut. Acesta a venit imediat.

— Ce e? Ce s-a întîmplat? Au năvălit tătarii? m-a întrebat el, cu sufletul la gură.

— Priveşte! Cineva mi-a umblat prin hîrtii.

Prietenul meu a privit în jur, apoi a clătinat din cap.

— Lipseşte ceva?

— Nu ştiu. Nu-mi dau seama. În orice caz, cel care a umblat a căutat în zadar. Nu păstrez în laborator nimic din ceea ce ar putea constitui un indiciu privind invenţia proafesorului Pop.

— Atunci nu e cazul să te formalizezi.

— Dimpotrivă! Chiar azi voi merge la directorul Institutului pentru a-i spune că nu mai vreau să plec la Stockholm, să-l însoţesc pe profesorul Pop la congresul acela.

Nelu Munteanu a început să rîdă:

— La urma urmei, ce s-a întîmplat atît de extraordinar încît să justifice o atare idee din partea ta? Vino-ţi în fire, bătrîne! Ce ar spune directorul? Te pun pe gînduri nişte fleacuri...

— Cum? Tu socoteşti că cele întîmplate sînt fleacuri?

— Am folosit termenul cel mai indicat.

Răspunsul lui m-a făcut să-mi ies puţin din fire.

„Cum se poate, îmi ziceam, ca un om ca Nelu — îi spuneam Nelu, deşi îl chema Emanoil — să ia lucrurile atît de uşor?”

Pesemne că privirea mea l-a făcut să-şi dea seama că nu sînt dispus să glumesc, aşa că, schimbînd tonul, m-a invitat să stau jos.

— Hai să chibzuim puţin! mi-a spus el.

Ne aflam, după cum am mai spus, în laboratorul Institutului, înconjuraţi de aparatura aceea complicată, comandată special de profesorul Pop la Paris şi Iena, aparatură căreia el îi adăugase nişte dispozitive bizare, lucrate la Fabrica de sticlă din Fieni, după schiţele sale. Eram numai eu cu Nelu. Colegul meu de laborator, inginerul Horaţiu Popovici, noul asistent al profesorului Pop, se afla în oraş, cu treburi. Popovici era mult mai în vîrstă decît mine şi fusese transferat la noi dintr-o uzină ploieşteană, la cererea profesorului, cu o lună şi ceva mai înainte.

— Nelule, de cînd cu invenţia asta nu mai am pace. Trăiesc cu impresia că sînt urmărit.

— Ai zis bine! Trăieşti cu impresia. În realitate, nu te urmăreşte nimeni. De ce ar face-o?

— Pentru a intra în posesia unor documente privind invenţia profesorului Pop, pentru...

— De ce nu l-ar urmări pe profesor? Oricum, ştie mai multe decît tine, un asistent căruia abia i-a căzut caşul de la gură.

— Poate că se încearcă pe două căi. L-or fi urmărind şi pe profesorul Pop, am continuat eu, făcîndu-mă că nu bag de seamă ironia lui Nelu. Toată lumea ştie ca eu sînt mîna lui dreaptă, că ştiu secretul formulei pe baza căreia se prepară cristalul R 1001...

— Ţineam de mult să-ţi spun că denumirea asta mi se pare cam poetică. Profesorul Pop e un pic romantic, deşi e matematician şi, prin definiţie, inamic al visării... romanţioase. După cîte ştiu, iniţiala R este de la România, iar cifra 1001 este împrumutată din povestirile cu... Harun al Raşid.

— Invenţia lui...

— De ce a lui şi nu a voastră? Doar aţi lucrat împreună! Tu ai lucrat cot la cot cu profesorul pentru a realiza invenţia asta. Atunci de ce atîta modestie?

Cîteva clipe l-am privit pe prietenul meu fără să spun nimic.

— Ascultă, Nelule! Dacă îţi închipui că vreodată voi încerca să trag foloase din munca altuia, te înşeli! Înseamnă că nu mă cunoşti, deşi, paradoxal, ne cunoaştem de peste 15 ani, din prima clasă de liceu. Ştiu mai bine decît tine în ce constă contribuţia mea la realizarea cristalului care va revoluţiona construcţia laserelor, deschizînd drumuri spre minuni ca în 1001 de nopţi.

— Ei, stai, stai! Nu te înfuria, bătrîne! m-a domolit prietenul meu. Văd că am intrat pe un teren alunecos. Ce ar fi să revenim, vorba proverbului, la... oile noastre? Să discutăm, adică, despre întîmplările care te-au pus pe gînduri. Ei, dar de ce mă priveşti aşa? Nu cumva îţi închipui că fac parte din vreo bandă care vrea să-ţi fure secretul? Fii liniştit, bătrîne! Oricît de ispititor ar fi premiul Nobel, el trebuie primit pe căi cinstite.

— Doar nu te gîndeşti că pentru invenţia asta profesorul Pop ar putea primi premiul Nobel!

— Eu nu-s Academia suedeză să pot hotărî. Dacă aş fi, ei bine, n-aş pregeta nici o clipă să-i acord acest premiu. Profesorul Pop a realizat în domeniul laserelor ceea ce a realizat Barnard în chirurgia cardiacă. Cristalul este inima laserului. Or tu şi Pop aţi găsit formula de fabricare, pe cale industrială, a cristalelor de laser, reducînd costul acestora la o nimica toată. Fabricînd „inimi de lasere” pe cale chimică, pe baza unei formule magice, aţi realizat ceva extraordinar. Pînă acum, pentru un cristal se plăteau sume fabuloase. De acum înainte, el va costa, poate, cît un comprimat de... piramidon.

Am început să rîd. Văzînd că mi-am descreţit fruntea, prietenul meu a continuat:

— Ei, şi fiindcă te-ai înseninat, hai să discutăm, bătrîne, despre ipohondriile tale! Aşadar, crezi că eşti urmărit, instinctul îţi spune că duşmanul îţi dă tîrcoale... Ia spune, de unde pînă unde ţi-ai vîrît în cap asemenea idei năstruşnice?

— Aminteşte-ţi: acum două săptămîni mi s-a furat servieta în autobuz. Ziua în amiaza mare!

— Bine, dar servieta ţi-a fost trimisă plocon acasă prin poştă, fără să lipsească nimic dintr-însa. Probabil că vreun borfaş oarecare ţi-a suflat-o de sub nas, văzîndu-te distrat şi, constatînd că e... veche şi n-are bani în ea, ţi-a trimis-o, să nu plîngi. Ce, eşti prima victima a unui pick-pocket? Hai da-de!

— Dar scrisorile cu care sînt bombardat?

— Scrisori de ameninţare?!

Am zîmbit:

— Nu! Sînt scrisori de la o... necunoscută, care ţine morţiş să mă cunoască.

— Scrisori de la adoratoarea necunoscută! a exclamat Nelu. Ei, uite, acum încep, într-adevăr, să intru la idei! Cine o fi nefericita căreia i-ar place de un individ ca tine? Nu zic: eşti tînăr, abia ai terminat facultatea, drăguţ, înalt, ochii codaţi... Mda! Ai putea cuceri o fată. Dar ce fată ar putea iubi un om care stă din zori şi pînă în noapte cu nasul în formule matematice? Iată de ce intru la bănuieli, bătrîne! Să ştii ca nu-i lucru curat! Cineva îşi bate joc de tine, scriindu-ţi aceste misive amoroase.

— Glumele sînt glume, Nelule. Dar aici, de data asta...

Prietenul meu m-a privit cu ochii subţiaţi a zîmbet.

— Pot să văd şi eu scrisorile? m-a întrebat el.

— Desigur. Iată-le! am răspuns eu, scoţîndu-le din sertarul biroului.

În timp ce Nelu citea, l-am privit cu atenţie. Pe prietenul meu îl cunoşteam din liceu. Fusesem colegi de clasă, apoi, la facultate, colegi de grupa. Ca ingineri, lucram în acelaşi Institut: eu — la cercetări ştiinţifice, el — la secţia proiectări. Era un om greu de scos din ale sale, un tip de ardelean rezervat în relaţiile cu oamenii, mai degrabă bănuitor decît încrezător în cei din jur. Tocmai de aceea mă mira că, de data asta, lua lucrurile atît de uşor. „Nu cumva, mi-am spus, procedează astfel numai pentru a mă linişti?” Fire veselă, fredonînd mereu vreun cîntec — Nelu avea o voce de tenor deosebit de plăcută — se căsătorise cu o colegă din Vinţul-de-Jos. Conştiincios şi serios în tot ce făcea, Nelu era deosebit de apreciat de directorul Institutului.

De felul lui, prietenul meu despica firul în patru. Tocmai de aceea mă mira felul lui de a bagateliza întîmplările cărora eu le acordam o semnificaţie deosebită, nereuşind însă să le leg pentru a le prinde sensul.

— Am impresia, Nelule, că în mod intenţionat iei lucrurile uşor, am spus eu.

— Le iau exact cum trebuie.

— Dar întîmplarea de acum o săptămînă, cînd era gata-gata să mă calce o maşină?

— Dacă eşti distrat, dragul meu, ce să-ţi fac? Probabil că ai trecut strada uitîndu-te la stele. Nu eşti singurul. Miliţia are o întreagă colecţie de accidentaţi din motive de... gură-cască.

— Dar era noapte, strada aproape pustie. Şoferul putea să mă ocolească.

— Poate că şi el se uita tot la stele.

— Atunci, te rog, dezleagă-mi alt mister! Cum mi-a dispărut buletinul de identitate? Ieri am constatat că nu-l mai am.

Nelu şi-a încruntat sprîncenele.

— Ţi-a dispărut buletinul?!

— Da! Ieri, ducîndu-mă să scot nişte bani de la C.E.C., am constatat că, pur şi simplu, nu-l mai am în buzunar. L-am căutat şi acasă şi aici la birou, dar... degeaba! Iar în el se afla şi legitimaţia de intrare în Institut.

Pentru prima oară de la începutul discuţiei noastre, pe chipul prietenului meu a trecut ceva ca o umbră.

— Eşti sigur că nu l-ai uitat undeva? m-a întrebat el. Se poate întîmpla oricui. Şi mai ales unui inginer distrat, care primeşte scrisori amoroase de la o necunoscută, scrisori redactate după moda weimariană.

— Ce vrei să spui? am întrebat eu, intrigat oarecum.

Nelu a prins a zîmbi:

— Sper că nu mă înşeală memoria... aşa că sînt gata să pariez că scrisorile astea sînt copiate din „Suferinţele tînărului Werther“ de Goethe, completate, poate, şi cu unele fraze din „Codul manierelor elegante”. Cum, tu nu le-ai simţit parfumul desuet? Miroase de la o poştă! Mda! Acum cred, într-adevăr, că cineva îşi bate joc de tine. Probabil că tot acel cineva ţi-a... subtilizat şi buledinul de identitate.

Eram uimit. Reciteam scrisorile şi, încetul cu încetul, realizam ceea ce îmi spusese Nelu. Într-adevăr, scrisorile păreau copiate de undeva. „Pesemne că fata nu are prea multă imaginaţie şi de aceea a făcut apel la Goethe”, mi-am zis eu, simţind o uşoară undă de duioşie cuprinzîndu-mi inima.

— Poate că totuşi l-ai uitat undeva, a spus deodată Nelu.

— Ce să uit? A, buletinul! Cred că mi-a dispărut aici, în Institut. Ştii bine că lucrez în halat, lăsîndu-mi, de obicei, haina în cuier, cu actele într-însa. Uneori plec prin alte secţii, aşa că, poate, cineva de pe aici să fi făcut o glumă. Şi acum, colac peste

pupăză: cineva mi-a umblat prin hîrtiile de pe birou. Noroc că nu ţin în laborator nici un document privind formula cristalului.

— Ţi-a dispărut buletinul... legitimaţia de intrare în Institut... Şi acum zici că ţi-a umblat cineva prin hîrtii, a repetat, ca un ecou, prietenul meu. Situaţia-i cam pipărată, bătrîne. Hm! Încep să cred că...

În clipa cînd spunea aceasta, a sunat telefonul. Fiind mai aproape de aparat decît mine, Nelu a ridicat receptorul. O clipă mai tîrziu, prietenul meu s-a făcut alb la faţă. Mîna îi tremura.

— Cum? Unde? La... Brâncovenesc? Da! Da! Am înţeles...

Zicînd acestea, Nelu a lăsat receptorul în furcă şi s-a întors spre mine:

— Profesorul Pop a suferit un accident de maşină. Acum se afla la Spitalul Brâncovenesc. Îmbracă-te şi hai! Maşina mea e în curtea Institutului!

Cîteva minute mai tîrziu, goneam cu toată viteza pe cheiul Dîmboviţei.

În timp ce Nelu conducea atent, încruntat, fără să scoată o vorbă, eu mă gîndeam la această întîmplare care punea vîrf la toate ciudăţeniile din ultimele zile.

„Aşadar, iată că am avut dreptate, îmi ziceam. Deci nu numai eu, ci şi profesorul este urmărit. Accidentul de azi, desigur, nu-i întîmplător. Profesorul a fost lovit de o maşină. Poate tocmai aceea care a încercat să mă lovească şi pe mine acum o săptămînă. Iată-l, deci, victima unui accident premeditat. În ce scop? E clar: pentru a-l împiedica să ajungă în Suedia, spre a-şi prezenta invenţia! Bine, dar cine poate să dorească aşa ceva? Invenţia profesorului Pop să fi stîrnit oare o asemenea invidie, încît cineva din Institut să încerce s-o fure sau să-l lichideze pe inventator? Acest «cineva» s-a strecurat şi în laboratorul meu, mi-a umblat în hîrtii... Dar dacă e din afară şi a intrat pe baza legitimaţiei mele, furată o dată cu buletinul de identitate?”

Ajungînd cu gîndurile aici, era gata-gata să mă felicit pentru... perspicacitatea mea de detectiv. Spre regretul meu, însă, toate bănuielile mele s-au destrămat de îndată ce am dat ochii cu profesorul Pop şi am aflat cum s-a petrecut accidentul. Profesorul zăcea singur într-o rezervă a secţiei de chirurgie, cu piciorul drept în ghips şi capul înfăşurat în bandaje. Cînd ne-a văzut, a schiţat un zîmbet:

— A, iată-vă! Apropiaţi-vă! Arăt splendid, nu-i aşa? Un om la vîrsta mea să stea înfăşat ca un nou-născut!

Zicînd acestea, profesorul Pop şi-a aţintit privirea asupra noastră.

— Ei, dar vă văd tare speriaţi! a continuat el. Se vede treaba că aţi crezut că am părăsit lumea asta. Ei bine, nu! Mai am nişte probleme de rezolvat înainte de a preda ştafeta. Trebuie să vă fac o mărturisire: în toată întîmplarea asta eu sînt singurul vinovat. Accidentul a avut loc din cauza mea: a explodat o roată din faţă, de la maşina mea, şi n-am ştiut să redresez, aşa că m-am proptit într-un zid. Mai mare ruşinea, zău, să încerc să dărîm un zid cu rabla mea de maşină tip '38!

Profesorul Pop era numai zîmbet. „Aşadar, n-a fost lovit de cineva”, mi-am zis eu, simţind că toate bănuielile mi se destramă, nevoit fiind, totodată, să recunosc că n-am chemare pentru tagma detectivilor.

— De altfel mi se pare că nu e nimic grav, a continuat profesorul. Îmi pare rău doar de un singur lucru: că n-o să mai pot merge la Stockholm împreună cu dumneata, mi s-a adresat el.

— Dar poate ca în cîteva zile... pînă la plecare... am încercat eu.

— Nici vorbă! Doctorii au decretat: „Trei săptămîni de stat în ghips”. Nu uita, Nicolau, că oasele bătrîne se sudează greu. Ei, dar toată această întîmplare are şi o parte bună. Ştiţi care?

Profesorul Pop n-a mai apucat să spună în ce constă partea bună a întîmplării, deoarece pe uşa salonului au intrat soţia şi fiica acestuia. Amîndouă erau pradă unei spaime explicabile. Profesorul le-a liniştit însă, glumind, aşa cum procedase şi cu noi:

— Nu vă mai pierdeţi cu firea! a spus el, zîmbind mereu. Închipuiţi-vă că am alunecat pe o scară şi am căzut, fracturîndu-mi piciorul. Lucru ce se poate întîmpla oricui, zău aşa! Hai, hai, Anda! Zîmbeşte! s-a adresat el fiicei sale. Ştii că în toată întîmplarea asta este şi o parte bună? Tocmai voiam să spun asistentului meu, Marius Nicolau, şi colegului său, inginerul Emanoil Munteanu, aici de faţă, că...

Jovialitatea profesorului reuşise să ne descreţească frunţile. Pe Anda o cunoşteam de aproape un an. Venea deseori la Institut să-şi viziteze tatăl. Era înalta, şatenă, cu ochii negri. De

cîteva ori fusesem împreună — profesorul, Anda şi eu — la stadion, la cîteva meciuri de fotbal, Anda şi tatăl ei fiind, potrivit expresiei profesorului, „microbişti cronici”. Cu cîteva săptămîni în urma fusesem cu Anda la cinema: tatăl Andei luase două bilete la un film de western (predilecţia pentru asemenea filme era încă o ciudăţenie a profesorului), dar, fiind convocat la o şedinţă, nu putuse să-şi însoţească fiica. În ultimă instanţă mă... delegase pe mine, fapt care, trebuie să recunosc, îmi făcuse deosebită plăcere.

— Ce începusei să spui domnului Nicolau, tată? a întrebat fata, şi în ochii ei mari, negri, am zărit lumina unui zîmbet.

— Că, în sfîrşit, accidentul acesta m-a hotărît să-ţi ascult sfatul de a renunţa la rabla mea şi să-mi cumpăr o maşină nouă, care — bineînţeles — va avea cauciucuri noi, ce nu vor exploda cu una, cu două.

Am rîs cu toţii. Pe furiş am aruncat o privire Andei. Cînd rîdea, fata făcea gropiţe în obraji. Mergînd spre casă cu prietenul meu, am fost nevoit să recunosc că toate ideile mele despre un presupus complot erau mai mult decît nejustificate. La destrămarea bănuielilor mele a contribuit, de bună seamă şi prietenul meu:

— Îţi mărturisesc, a spus el la un moment dat, că şi eu era gata-gata să cred că se petrece ceva necurat. Mai ales cînd am primit telefon că profesorul a fost accidentat. Imediat m-a fulgerat gîndul că cineva a vrut înadins să-l,,scoată din cursă”, cum s-ar zice în termeni detectivo-sportivi.

— Şi eu am crezut la fel. Noroc că lucrurile nu stau aşa.

— Drept să-ţi spun, pînă azi nu l-am cunoscut pe profesorul Pop — să zic — în intimitate. E delicios, zău aşa! Cred că e o plăcere să lucrezi cu el. Cît despre Anda... E frumuşică foc. Dacă mai e şi deşteaptă, apoi... Dar tu de ce taci? Nu eşti de acord cu mine?

— A, ba da. Ba da! am îngăimat eu.

— E studentă?

— Cine?

— Ei, cine! Anda! Că doar de ea vorbim, nu despre papa Pius.

— E studentă la filologie. Anul doi.

— Şi... nimic? m-a ispitit Nelu.

— Adică?

— Ia nu te mai preface! Ce, nu-ţi place de ea? Mergi cu Anda la cinema, la meciuri, şi faci pe mortu-n păpuşoi. Ei află, bătrîne, că nu-ţi merge! Fă mărturisiri complete, că altfel interogatoriul continuă. Adică ce să mai aştept confirmarea? Roşeaţa din obrajii tăi spune totul. Curtea e luminată. Coboară!

Zicînd acestea, Nelu a pus o frînă de toată frumuseţea. Abia atunci mi-am dat seama că ajunsesem acasă.

Bănuielile mele aveau să se redeştepte însă chiar a doua zi după întîmplarea profesorului Pop.

Mă aflam acasă cînd am primit un telefon din partea Oficiului poştal de pe strada Alexandru Sahia.

— V-aţi uitat buletinul de identitate la noi, mi s-a comunicat la telefon.

— Bine. Dar eu n-am fost la Oficiul dumneavoastră... De unde pînă unde?

Telefonul s-a închis pe neaşteptate. Surpriza mea a fost şi mai mare cînd, prezentîndu-mă la Oficiul cu pricina, mi s-a spus că nu mă chemase nimeni la telefon, dar că, într-adevăr, cu o oră mai înainte, se găsise pe una din mese buletinul meu, uitat pesemne acolo.

— Chiar dacă am fi vrut să vă anunţăm, nu ştiam telefonul dumneavoastră, mi s-a spus.

Cînd l-am anunţat pe Nelu Munteanu că mi-am găsit buletinul şi legitimaţia de intrare în Institut, a început să rîdă.

— Cînd îţi spuneam, bătrîne, că eşti distrat! L-ai uitat, pesemne, acolo...

— În ultimele două luni nici n-am trecut pe strada Sahia, pricepi? am răspuns eu, iritat.

— Atunci cum îţi explici?

— Probabil că buletinul mi s-a furat. Omul care a făcut asta îmi cunoaşte numărul de telefon. Cei de la poştă nu ştiau că...

— Că eşti urmărit pentru invenţia aceea, că eşti ţinta unor maşinaţii infernale, că nişte bandiţi înarmaţi cu avioane, rachete şi puşti fără zgomot vor să te răpească... Ştii ce, Marius? Te rog să mă slăbeşti cu aiurelile tale! Nu mai doresc să cumpăr produse ale imaginaţiei tale înfierbîntate de citirea nu ştiu căror romane poliţiste.

În clipa aceea, femeia de serviciu a intrat, aducîndu-mi o scrisoare.

— Dar de asta ce zici? am întrebat eu, desfăcînd plicul. Îmi scrie iarăşi necunoscuta aceea. De data asta mi-a fixat o întîlnire deseară, la ora opt, în faţa cofetăriei Scala. Ce părere ai?

— Să te duci s-o cunoşti şi să-ţi iasă din cap toţi gărgăunii!

— Bine, bine, am murmurat eu. Îţi făgăduiesc că n-o să te mai sîcîi.

Prilejul de a-mi ţine făgăduiala mi s-a ivit chiar a doua zi dimineaţa.

— Ei, cum a fost aseară? Cum arată fata? m-a întrebat prietenul meu, animat de o firească curiozitate.

— Nu-ţi mai spun nimic! am răspuns eu.

— Ei, haide, haide! Nu te purta ca un copil bosumflat! Cum arată? E mai frumoasă decît Anda?

— Nu ştiu. N-a venit. Am stat ca un caraghios şi am aşteptat pînă la ora nouă. Cred că-i o glumă din partea cuiva. Dar, te asigur, o să-l aflu pe cel care se ţine de asemenea glume nesărate!

A doua zi am avut iarăşi o surpriză: am primit o nouă scrisoare de la necunoscută.

„Am fost reţinută de părinţi. Speram să plece într-o vizita, dar n-au mai plecat. Te rog foarte mult să mă ierţi! M-ar durea să ştiu că eşti supărat pe mine. Scrie-mi măcar cîteva rînduri pe adresa: Căsuţa poştală 221 Bucureşti, 25. Aştept cu multă nerăbdare!”

Curios să aflu cine era necunoscuta, m-am hotărît să-i răspund. Dar, în ciuda celor trei scrisori pe care le-am trimis, nu am primit nici un răspuns. Necunoscuta a amuţit definitiv. Acest lucru m-a intrigat. „Va să zică, aşa! Mi se cere să scriu, să răspund, dar, de îndată ce mă hotărăsc, să fac precum mi se cere, dînsa tace chitic! Hm!”

Curiozitatea continuă să-mi dea ghes. M-am dus la poştă, dorind să aflu cine închiriase căsuţa poştală cu numărul 221. Încercare zadarnica!

— Constituţia garantează secretul corespondenţei, mi-a retezat-o funcţionarul de acolo. Aşa că nu pot să vă spun nimic.

— Să vedeţi, e o chestiune mai delicată, am îngăimat eu. Am scris pe această adresă şi... nu mi s-a răspuns.

— Îmi pare rău, dar nu pot să vă dezvălui numele tovarăşului care a închiriat căsuţa. De altfel, de două zile, căsuţa poştală şi-a schimbat stăpînul. Tovarăşul a renunţat la ea...

,,Tovarăş? Deci e o glumă! mi-am zis eu, roşind pînă în vîrfurile urechilor. Căsuţa a fost închiriată de un bărbat! Asta înseamnă că cineva de la noi, de la Institut, face o glumă proastă. Iar eu m-am prins.”

Situaţia mi se părea mai mult decît ridicolă. Tocmai de aceea nu i-am mai spus nimic lui Nelu. Ah, cît de copios ar fi rîs prietenul meu dacă ar fi cunoscut ideile pe care mi le făcusem despre necunoscuta care nici pe departe nu putea fi comparată cu o ingienuă! Mai degrabă cu un individ cu pălărie şi... monoclu.

CAPITOLUL II

În care e rîndul prietenului meu să intre la bănuieli, iar Anda dă o lovitură de teatru

O dată cu accidentarea profesorului Pop, cu găsirea buletinului meu de identitate şi cu descoperirea pe care o făcusem privind,,necunoscuta”, speram că se va întrerupe şirul întîmplărilor ciudate care mă făcuseră să cred că sînt ţinta unor atacuri. Speranţa deşartă! Cu două zile înainte de plecarea la Stockholm am avut parte de noi surprize.

De la o vreme mergeam aproape în fiecare zi la profesorul Pop, care, conform cererii sale, fusese evacuat din spital şi primea îngrijirile necesare acasă. Împreună cu dînsul, pregăteam cele cuvenite pentru Congresul de la Stockholm. Uneori lucram pînă noaptea tîrziu. În pofida faptului că era în convalescenţă, profesorul dădea dovadă de aceeaşi putere de muncă ca şi altă dată.

Prietenul meu, Nelu Munteanu, nu scăpa ocazia să arunce din cînd în cînd cîte o săgeată, vrînd să-mi arate că nu pregătirile pentru Suedia, ci altceva mă atrăgea cel mai mult în casa profesorului: întîlnirile cu Anda.

Ce-i drept, e drept! O vedeam zilnic şi — ori de cîte ori profesorul era vizitat de medic — noi stăteam în hol, sporovăind vrute şi nevrute. Profesorul Pop nu îngăduia nimănui să fie de faţă cînd era consultat de medic. Iar cum acesta trecea de două ori pe zi să-l vadă, însemna că tot de atîtea ori puteam sta de vorbă cu Anda fără să fim deranjaţi.

Într-una din zile ne retrăsesem într-un salonaş. Începusem să răsfoiesc o revistă aflată pe o măsuţă, cînd Anda a rupt tăcerea:

— Cred că nu-i prea plăcut să lucrezi cu tata în condiţiile astea.

— Vă asigur, domnişoară, că tatăl dumneavoastră este cel mai puţin irascibil bolnav din cîţi am văzut vreodată! am răspuns eu.

— Asta pentru că, la rîndul dumneavoastră, sînteţi cel mai răbdător colaborator şi asistent pe care tata l-a avut vreodată.

Cel puţin aşa susţine dînsul. După cît se pare, vă lăudaţi reciproc, a spus ea, zîmbind.

Am privit-o, convins că încerca să mă ia peste picior. Dar fata nu glumea, în ciuda zîmbetului care-i stăruia pe chip.

Ştiam că Anda urmărea cu deosebit interes cercetările tatălui ei, citind tot felul de articole apărute în revistele de specialitate. Deşi era studentă la filologie şi deci gata, mai degrabă, să frecventeze domeniile muzelor, pasiunea ei pentru tehnică era recunoscută pînă şi de profesorul Pop, care i-o socotea drept o „tară ereditară”, de care — în glumă — spunea că se consideră vinovat.

Fata venea adeseori în laboratorul unde lucram cu profesorul şi rămînea pînă seara tîrziu acolo, în atmosfera aceea adeseori sufocantă din cauza vaporilor emanaţi de diferite preparate. Anda făcea totodată oficiul de a răspunde la telefonul care suna mai ales pentru a chema acasă pe profesor şi pe fiica acestuia la masa de seară, ce-i aştepta de multe ori pînă către miezul nopţii.

Anda ştia, de bună seamă, ce însemnătate avea invenţia profesorului Pop. Ştia asta din ziare, din reviste, din crîmpeiele de discuţii pe care le auzea în laborator.

— De ce nu v-aţi făcut fizician? am întrebat-o eu într-o zi.

— Nu m-a lăsat tata.

— A avut un motiv special?

— Unul singur... mărturisit. N-a vrut, cică, să existe încă un inventator în familia noastră. Zice că e destul unul singur pentru... a perturba grav climatul familial şi mai ales programul meselor şi al odihnei. Mama e foc pe noi şi aşa...

Anda a continuat apoi pe un ton serios:

— Asta nu mă împiedică, însă, să-i urmăresc cercetările. Mă bucur că împreună aţi găsit formula de fabricaţie a cristalelor de laser pe cale industrială la preţuri neînsemnate. Invenţia, îmi dau seama, este extraordinară, deşi tata nu-i prea volubil cînd e vorba de meritele sale.

— Ar trebui să-i preţuiţi modestia!

— Din păcate, nu prea îmi vine s-o fac. Nu-mi place felul de-a fi al tatii. Iar dumneavoastră... parcă i-aţi fi fiu, zău aşa! Realizaţi un lucru formidabil şi fugiţi de publicitate. Ca femeie, mie îmi place reclama...

În ciuda acestor cuvinte, Anda nu era nici pe departe ceea ce voia să pară. Lipsa oricăror extravaganţe în gesturi, în îmbrăcămintea fetei şi în comportarea ei generală proba contrariul.

Cînd, într-o zi, avusesem o discuţie cu profesorul despre laserul cu rază rece, Anda intervenise, cerînd tatălui ei cîteva explicaţii tehnice.

— Anda dragă, îi răspunsese acesta în glumă, potrivit obiceiului său de a-i vorbi, nu te mai chinui să pricepi ce e cu raza asta rece, că pur şi simplu ţi se încălzesc creierii!

— E adevărat ce scrie un ziarist francez?

— Ce scrie?

Că cristalul din laserul cu rază rece nu dezvoltă temperatură înaltă şi că prin asta se va revoluţiona industria extractiva, îndeosebi cea petrolieră... Raza laserului, trimisă prin prăjina de foraj, se va reflecta şi va comunica instantaneu în ce rocă se sapă, fără primejdia incendierii masei de petrol...

— Dacă gazetarul ăla zice aşa!

— Tată...

— Grozav de informaţi sînt ziariştii, dom’le! a exclamat profesorul, încercînd s-o dea pe glumă.

— Tată...

— Un singur lucru nu-l ştiu, bieţii de ei, spre fericirea noastră: care este formula de fabricare a cristalelor. Dacă ar şti această formulă...

— Pe care, am intervenit eu, colegul meu, inginerul Nelu Munteanu, a denumit-o „formula magică”.

— Dacă-i aşa, a spus profesorul, noi ne putem considera magicieni sau... alchimişti. Hm! Ce zici, Anda? O, văd că te-ai bosumflat! Îmi pare rău, dar mai mult decît zice gazetarul ăla franţuz atotştiutor nici eu n-aş putea să-ţi spun! Vrei să-ţi spun secretul formulei? Aşa ceva nu se poate!

— Dar nici vorbă de asta, tată! Sînt supărată că tu mereu mă ironizezi...

— Credeam că în cei nouăsprezece ani de cînd ne cunoaştem te-ai obişnuit cu mine, fata mea! De la vîrsta de zero ani şi cîteva luni... tot ironic ţi-am vorbit.

Anda a izbucnit în rîs. Ce putea să-i mai reproşeze tatălui ei?

După discuţia cu Anda, am reintrat la profesor — doctorul plecase — şi am reînceput lucrul. Pe la şapte seara am pornit spre casă. Abia ajunsesem, cînd am auzit telefonul sunînd. În receptor am recunoscut glasul lui Nelu:

— Pe unde umbli, bătrine? m-a luat el la rost. Te-am căutat la Institut, dar de acolo ai dat de mult bir cu fugiţii...

— Am lucrat cu profesorul Pop.

— Mda! Ai, n-ai treabă, vorba lui Farfuridi, tu la „trecute fix” eşti la Pop.

— Lucrez cu profesorul!

— Honni soit qui mal y pense! Departe de mine gînduri necurate! Ascultă! Poţi suporta o vizită? Aş fi la tine peste un sfert de oră.

— Te aştept! am răspuns eu.

Peste zece minute Nelu a sunat la uşa garsonierei mele.

— Ce s-a întîmplat? l-am întrebat eu, de îndată ce şi-a terminat de băut cafeaua pe care i-o pregătisem.

Nelu s-a încruntat:

— Ştii una, bătrîne? Află că, de data asta, am început eu să intru la idei.

— S-a întîmplat ceva deosebit?

— Deosebit, nu. Dar... Stai să vezi! Acum două ore, la Institut s-a primit un telefon. Cineva cerea ca un om de la noi să meargă la un garaj de pe Bulevardul 1 Mai pentru a lua în primire maşina profesorului Pop, adăpostită acolo, după accident. Ei bine, pentru treaba asta am fost trimis eu. M-am dus la garajul cu pricina. Tocmai... contemplam „rabla” profesorului cînd... ce să vezi? Aud o discuţie între un şofer şi un om de-al garajului, îmbrăcat cu halat de mecanic. „Eu cunosc maşina asta, a zis şoferul. Nu e a unui bătrînel simpatic, mic de statură?” „Ba da! i s-a răspuns. De unde ştii?” „Păi moşulică a fost pe la noi, pe la poligonul special de antrenament auto, poligonul miliţiei, să ne vorbească despre o invenţie de-a lui privind circulaţia pe timpul nopţii, cu ajutorul laserelor şi infraroşiilor. Ca să se distreze, bătrînul s-a apucat să facă şi el conducere pentru cazuri speciale — polei, explozie de cauciuc, ruperea barei de direcţie... A păţit ceva bătrînul? Văd că maşina e cam şifonată la botişor.”,,A avut un accident. I-a explodat o roată. Stâpînul — trei săptămîni în ghips.” „Ete, drăcie! Parcă ar fi avut presimţiri... Mda! A scăpat uşor, că avea antrenament la

«special...»” Observîndu-mă, cei doi — şoferul şi mecanicul garajului — au tăcut. Acuşi, te rog, să-mi spui ce crezi tu, domnule inginer Marius Nicolau?

— Despre ce?

— Păi... de toate astea! Nu găseşti nimic ciudat? a întrebat Nelu, cu mirare în glas. Mai întîi antrenamentul ăsta al profesorului pentru cazuri speciale... Înseamnă că şi el şi-a dat seama că în jurul lui se urzeşte ceva.

Am început să rîd:

— Crezi că a făcut înadins un antrenament? Pariez că nu! În locul lui şi tu ai face un astfel de antrenament pentru situaţii speciale, dacă ai avea unde. Ce, strică să-ţi perfecţionezi priceperea în conducere?

— Bine. Cu asta sînt, să zicem, lămurit. Dar mai e ceva în legătura cu accidentul. Din moment ce acesta a avut loc pe Bulevardul 1 Mai, de ce s-a traversat tot Bucureştiul pentru a-l duce pe profesor la un spital, în speţă la Brâncovenesc, cînd — har Domnului! — erau destule spitale în drum? Între altele, chiar Spitalul de urgenţă...

— Aşa o fi cerut profesorul. Ce, tu n-ai o anume preferinţă pentru un spital?

Nelu n-a răspuns imediat.

— Totuşi... un al nu ştiu cîtelea simţ mă avertizează că aici e ceva necurat. Şi apoi comportarea...

— Comportarea cui?

Prietenul meu stătea parcă în cumpănă dacă să-mi spună sau nu.

— Bătrîne, uite ce e! Venind încoace, l-am zărit pe strada asta pe inginerul Horaţiu Popovici, colegul tău, inginerul nou-venit de la Ploieşti...

— Şi? Ce-i cu asta? Ce, n-are voie omul să se plimbe pe strada mea? E cumva vreo tăbliţă pe care scrie: „Interzis pentru pietoni?”

— De îndată ce m-a văzut, Popovici a întors spatele şi a dispărut. E clar că nu voia să fie observat.

— Eşti grozav! Spune-mi, te rog, unde vrei să ajungi? Ce vrei să dovedeşti?

— Nici eu nu ştiu. Sînt în situaţia ta de acum cîteva zile; cunosc nişte întîmplări ciudate, care nu se leagă. Mai bine zis, pe care eu nu le pot lega. Dispariţia servietei tale, încercarea de

a te accidenta, dispariţia buletinului şi a legitimaţiei de intrare, „percheziţia” hîrtiilor tale aflate în laborator, accidentul profesorului, antrenamentul lui premeditat, internarea lui la Brâncovenesc... Uite ce e: sînt prea multe ciudăţenii aici!

A doua zi după vizita prietenului meu, profesorul îmi telefonase că nu se simte bine. Deşi ştiam că nu vom lucra împreună, nu m-a răbdat inima să nu trec pe la dînsul. De fapt, doream s-o văd pe Anda. Spre surprinderea mea, fiica profesorului Pop se afla în salon, discutînd foarte amical cu... inginerul Horaţiu Popovici. Sosirea mea i-a stînjenit. Cel puţin aşa mi s-a părut.

— Bine aţi venit! a spus Anda, întîmpinîndu-mă.

— Cum se mai simte tatăl dumneavoastră?

— Destul de bine. Azi-noapte a avut puţină febră, a răspuns fata, vădit încurcată. Nu primeşte pe nimeni. Vă rog să luaţi loc! Doriţi o cafea?

— Nu, mulţumesc. Trebuie să ajung cît mai repede la Institut.

— Mergeţi spre Institut? a întrebat pe neaşteptate inginerul Popovici ridicîndu-se. Vă însoţesc. Bună ziua, Anda!

„Anda? Ce? Îi spune pe nume? Ei, dar asta-i bună! A venit de o lună şi ceva în Bucureşti şi a şi reuşit să se împrietenească cu fata profesorului! Bravo lui!” am gîndit eu, nu fără năduf.

Pînă în clipa aceea, inginerul Popovici îmi fusese indiferent. De aici înainte, însă, simţeam faţă de el o uşoară antipatie. Popovici era puţin sociabil, reţinut la vorbă, mereu preocupat. Profesorul Pop îl luase ca asistent, pentru că, potrivit spuselor sale, avea nevoie de un specialist cu experienţă în foraje, în geologie. Înalt, bine făcut, cu părul negru, albit la tîmple, cu ochii verzi, Popovici putea trece drept un bărbat frumos la cei patruzeci şi cinci de ani pe care îi avea.

— Frumoasă fată! a murmurat el nitam-nisam, de îndată ce am ajuns în stradă.

— Cine?

— Anda.

— A! Da, desigur, am îngăimat eu, mărind pasul.

Cîteva minute am mers în tăcere.

— Are păreri excelente despre dumneavoastră! l-am auzit deodată pe Popovici. Minus timiditatea. Sînteţi, după părerea

Andei, prea timid. Iar fetele din ziua de azi nu se prea dau în vînt după băieţii timizi. Anda seamănă întrucîtva cu fiica mea.

— Aveţi o fată?! am întrebat eu, surprins.

— Împlineşte în curînd 18 ani...

Automat am micşorat pasul, aliniindu-mă inginerului Horaţiu Popovici. Ca prin farmec, aversiunea mea faţă de el se destrămase.

Cînd am ajuns la Institut, am aflat că directorul ne căutase şi dăduse dispoziţie să ne ducem la el de îndată ce sosim. Împreună cu inginerul Popovici m-am îndreptat, aşadar, spre biroul directorului. Acesta ne aştepta.

— În sfîrşit, iată-vă! a exclamat el. Luaţi loc!

După ce ne-a amintit situaţia în care se afla profesorul Pop — lucru pe care-l ştiam foarte bine — şi faptul că nu putea merge la Stockholm, directorul a concluzionat:

— În această situaţie, colectivul de conducere al Institutului a hotărît ca invenţia profesorului Pop să fie prezentată de inginerul Marius Nicolau. Deci, tovarăşe Nicolau, pregătiţi-vă! La Stockholm vă va însoţi inginerul Popovici. Biletele de drum sînt pregătite. Veţi merge cu Taromul pînă în capitala R.D.G., apoi, de acolo, cu un avion al companiei K.L.M. la Stockholm.

Auzind că voi fi însoţit de inginerul Popovici, Nelu Munteanu a făcut ochii mari.

— Ei, dar straşnic s-a aranjat acest inginer Popovici! O asemenea deplasare.

— Nimic curios, am spus eu, oarecum iritat! În fond, amîndoi sîntem asistenţii profesorului Pop. Nu-i normal oare să...

— Popovici e asistent doar cu numele. În răstimp de o lună şi ceva, de cînd a venit la noi, n-a reuşit nici să afle pe unde se intră în laborator. Ştii ce cred eu? Că totul s-a aranjat datorită Andei.

— Ce amestec are Anda?

Prietenul meu a zîmbit:

— Pai... are. Acum două zile i-am întîlnit pe amîndoi pe stradă. Discutau destul de amical.

Inima mi-a zvîcnit.

— Cît despre inginerul Popovici, află, bătrîne, că am întîlnit un prieten din Ploieşti, inginer şi el. L-am întrebat dacă-l cunoaşte pe „specialistul” luat de profesorul Pop drept asistent.

Ei bine, află că respectivul a ridicat din umeri. Asta înseamnă că inginerul Popovici este un... ilustru necunoscut acolo, la Ploieşti.

— Ploieştiul e oraş mare... ingineri sînt destui... şi-i greu să se cunoască între ei. Aşa că...

Nelu Munteanu m-a privit lung şi n-a mai zis nimic. După plecarea lui am căzut pe gînduri. „Ce fel de om o fi inginerul pe care profesorul Pop şi l-a luat drept asistent?” m-am întrebat eu.

Hotarît să nu-mi mai fac tot felul de gînduri, mi-am aranjat bagajele şi, spre seara, am trecut pe la profesorul Pop să-mi iau rămas bun. Acesta se afla în pat, imobilizat din cauza ghipsului de la picior. Am stat de vorbă mai bine de o jumătate de oră. În cele din urmă, mi-a spus cu toată seriozitatea:

— Nu-ţi ascund că ai o sarcină dificilă. Atenţie pe drum, atenţie la Stockholm! Sînt destui care ar vrea să ne afle secretul. Mă bucur că directorul Institutului a fost de acord cu propunerea mea, adică să te însoţească inginerul Popovici. Te sfătuiesc să ai încredere în el. Îl cunosc mai de mult şi ştiu că e un om de nădejde. Cu capul limpede şi... pumnii tari. Consultă-te cu el, cere-i sprijinul, adu-i la cunoştinţă orice ţi se pare suspect! Îţi dai seama desigur, că misiunea aceasta este...

— Primejdioasă?

— Da, a răspuns grav, cu toată convingerea, profesorul. Dar vorba aceea: „Paza bună, trece primejdia rea!” Vei transporta la Stockholm două lasere. Trebuie să aveţi grijă de ele ca de ochii din cap. De aici pînă la Berlin faceţi două ore cu avionul, iar de la Berlin la Stockholm alte două. Cum ajungi la Stockholm, depui laserele la Institutul de fizică. La profesorul Niels. Îl cunoşti. Ne-a vizitat anul trecut, imediat după plecarea profesorului Bowler, din Anglia.

Profesorul Pop mi-a strîns mîna. I-am urat însănătoşire grabnică.

— Mai am două săptămâni de stat cu ghipsul, a spus el. Aşa că... te rog să-mi telefonezi din Stockholm după ce prezinţi invenţia. Şi acum, drum bun!

În hol am întîlnit-o pe Anda. Fata parcă mă aştepta. Mi-am luat rămas bun, anunţînd-o că plec a doua zi în zori.

— Drum bun! Ah, de-aţi şti cît vă invidiez pentru călătoria asta!

— Nu-i chiar atît de plăcută...

Anda a continuat, de parcă n-ar fi auzit ce spusesem:

— Ce mult mi-ar place să fac un drum în Laponia... Într-o sanie trasă de reni!... Cu dumneavoastră în sanie, bineînţeles!

— Cu mine?!

Am privit-o, convins că mă lua peste picior. Dar nu! Fata vorbea, parcă transportată, cu gîndurile departe, urmărind, poate, cu ochii minţii o sanie alunecînd pe albul nesfîrşit al zăpezilor Laponiei.

— Cu mine? am repetat eu.

— Da, da. Grozav mi-ar place! Şi ştiţi de ce? Pentru a vă vedea o dată dezbărat de timiditatea care, de altfel, îl caracterizează şi pe tata.

— Nu înţeleg!

— În laborator tata pare un mag. Da! Un semizeu! Acolo amîndoi faceţi parte din tagma giganţilor. De îndată însă ce ieşiţi din laborator, începeţi să fiţi stîngaci. Tata, pentru a-şi ascunde această stîngăcie, devine volubil, ironizează, pare un fel de... cocoş de carton. Dumneavoastră, însă, nici măcar această meteahnă n-o aveţi.

— Şi aţi vrea să mă vedeţi în Laponia, stînd în picioare în sanie şi cu biciul în mînă, îndemnînd renii prin strigăte de... cowboy?

— Nu ştiu nici eu ce-aş vrea. Iertaţi-mă! Cred că am fost de-a dreptul stupidă în tot ce am spus. Nu ştiu ce-i cu mine azi. Drum bun!

Înainte de a-i putea răspunde, Anda a dispărut. Am rămas cîteva clipe, descumpănit, în mijlocul holului, apoi am plecat.

A doua zi, în zori, a venit o maşină să mă ducă la Institut. În maşină se afla Nelu Munteanu. Acesta îmi pregătise o surpriză: venise cu o servietă neagră, în care mi-a cerut să vîr laserele pe care urma să le iau de la Institut.

— E o servietă foarte elegantă, a început Nelu să-mi explice. Tu ştii că eu sînt meşter în încuietori secrete şi alte dispozitive asemănătoare. Ei bine, am pregătit o încuietoare specială pentru servieta asta. Iată aici cheile!

— Şi? am întrebat eu. Ce, crezi că dacă cineva îmi fură servieta se mai chinuie s-o descuie? Îi arde una cu un ciocan, de sare broasca cît colo!

— Păi... aici e aici! Dacă cineva încearcă să deschidă mecanismul fără să formeze un anumit număr de la rozeta încuietorii, servieta face explozie.

— Ce-e?!!

— Face explozie! Ai auzit bine. Deci...

— Şi dacă o taie? Dacă taie pielea din care e făcută servieta, în loc să încerce s-o deschidă?

Nelu a început să rîdă:

— Am prevăzut şi eventualitatea asta. Laserele le vom vîrî într-o cutie. Uite-o aici! Dacă cineva vrea să deschidă cutia fără să formeze cifra 7 de opt ori de la acest dispozitiv — ei bine — cutiuţa face şi ea explozie.

— Excepţional! am exclamat eu. Mulţumesc, Nelule! Plec liniştit datorită ţie.

— Tu nu te culca pe-o ureche, vorba proverbului, încuietoarea asta nu te scuteşte de a fi cu ochii în patru! N-aş vrea să fii în situaţia de a comunica... furtul servietei.

— Nici o grijă, Nelule! Voi fi mai mult decît vigilent.

După ce am ajuns la Institut şi am luat laserele din casa de fier, am pornit spre aeroport. Aici l-am întîlnit pe inginerul Popovici, căruia i-am prezentat servieta, fără a-i descoperi însă secretul încuietorii. Cu cîteva minute înainte de a intra în biroul vamal, am fost chemat, prin megafon, la comandantul aeroportului. Am alergat într-o fugă.

— Sînteţi chemat la telefon! mi-a spus el, de îndată ce am intrat. Cineva doreşte să vă facă o comunicare importantă.

Am luat receptorul.

— Alo! am spus eu. Aici inginerul Nicolau.

O clipă mai tîrziu am auzit vocea Andei:

— Te rog foarte mult să mă ierţi! Am fost stupidă ieri. Stupidă şi caraghioasă. Şi asta pentru că... pentru că te iubesc. Drum bun, Marius!

Ultimele cuvinte abia le-am auzit. Simţeam că se învîrte pămîntul cu mine. Probabil că mă schimbasem la faţă, deoarece comandantul aeroportului s-a ridicat de pe scaun şi s-a îndreptat spre mine, crezînd că o să-mi vină rău.

— O veste proastă?

L-am privit ca printr-un abur.

— Nu... Dimpotrivă. Dar a venit atît de neaşteptat...

— Toate lucrurile frumoase vin pe neaşteptate. Ascultă-mă pe mine! mi-a spus el, privindu-mă cu bunăvoinţă.

Peste o jumătate de oră avionul în care mă aflam zbura deasupra Carpaţilor.

— Cine a fost? a întrebat deodată inginerul Popovici.

În momentul acela mi-am amintit de recomandarea profesorului Pop, de a avea toată încrederea în însoţitorul meu, de a-i cere sprijinul, sfatul.

— Mi-a telefonat Anda! am răspuns eu.

Acesta a zîmbit înţelegător şi a dat din mînă:

— Nu-i nevoie să-mi spui nimic! Aşa cum o cunosc eu pe Anda, ştiu ce i-a putut trăsni prin cap! Pun mîna în foc că ţi-a făcut o declaraţie de dragoste...

Am întors fulgerător capul spre vecinul meu. Acesta îşi înfunda tacticos pipa, luînd tutun dintr-o pungă de nailon.

CAPITOLUL III

În care descopăr ca sînt... traficant de stupefiante

O dată cu aterizarea pe aeroportul Schönfeld, de lîngă Berlin, surprizele au început să curgă din nou, fapt care m-a făcut să cred că, într-adevăr, sînt predestinat să am parte numai de întîmplări neprevăzute.

De data aceasta, surpriza a fost deosebit de neplăcută. Din cauza nu ştiu cărui motiv, aeroportul din Stockholm se închisese cu cîteva ore înainte de sosirea noastră. Deci nici un avion nu mai decola de la Schönfeld pentru capitala Suediei.

— Nu ne rămîne altceva decît să plecăm cu trenul, a mormăit inginerul Popovici, scuturîndu-şi pipa de scrum.

— Şi cum ajungem la...?

Inginerul a consultat o mică broşură, pe care a scos-o din buzunar.

— Dacă plecăm azi la ora unu cu expresul de Sassnitz, mîine către prînz sîntem la Stockholm. Întîmplarea asta — mă refer la închiderea aeroportului — îmi convine. De mult doream să văd Pomerania, să merg cu feribotul, care ne va trece peste Baltica... Trenul nostru va intra în pîntecul unui vapor şi... Ei, mergem cu trenul?

— Cum credeţi că e mai bine.

— În fond, Congresul se deschide luni, deci exact peste trei zile. Avem suficient timp! Haidem cu trenul! Iar pînă la plecarea trenului, vizităm Berlinul...

— Şi... bagajele?

— Le ducem la gară şi le lăsăm la camera de bagaje. Minus servieta neagră. Nu de alta, dar să nu încerce cumva vreunul s-o deschidă şi să se facă... îngeraş.

Peste o oră şi ceva ne plimbam amîndoi pe Unter den Linden, admirînd clădirile cele noi din Alexanderplatz şi turnul de televiziune, apoi am vizitat bazarul, de unde am cumpărat cîteva bibelouri. În sfîrşit, ne-am îndreptat spre muzeul de orientalistică, aflat pe Insula muzeelor.

Stăteam pe treptele uriaşului templu din Pergam şi tocmai admiram basoreliefurile care istoriseau isprăvile lui Teseu în sala aceea imensă, în care lumina zilei pătrunde difuză, parcă ireală,

cînd, deodată, am auzit un glas cunoscut, adresîndu-mi-se în engleză:

— Domnul inginer Nicolau? A, ce surpriză! Ce surpriză!

Omul care-mi vorbise era mic de statură, blond. L-am recunoscut imediat: era inginerul Bowler, cel care ne vizitase cu cîteva luni în urmă Institutul.

— Bună ziua, domnule Nicolau!

— Bună ziua!

— Nu cumva mergeţi la Stockholm? a întrebat Bowler. Probabil că şi pe dumneavoastră v-a încurcat sistarea zborurilor. Şi eu merg tot acolo... La Congres...

— Avem acelaşi drum, domnule Bowler! am spus eu.

— Îl însoţiţi, probabil, pe ilustrul meu prieten, profesorul Pop. Dar el unde-i? a întrebat Bowler, rotindu-şi privirea prin sală.

Înainte de a răspunde, l-am prezentat pe inginerul Horaţiu Popovici. Apoi am relatat întîmplarea profesorului meu.

— Oh! Dar e îngrozitor! Şi a fost grav rănit?

— Nu atît de grav, am răspuns eu. Dar ştiţi... vorba domnului profesor, oasele bătrîne se sudează mai greu...

După cîteva minute de comentarii fără nici o însemnătate, Bowler a încheiat, clătinînd din cap:

— Regret foarte mult că nu-l voi putea vedea pe domnul Pop. Aveam de discutat cîteva lucruri care l-ar fi interesat, desigur. Hm! Dacă aş fi ştiut că nu vine la Stockholm, poate că aş fi renunţat şi eu la călătoria aceasta obositoare. Firma pentru care lucrez voia tocmai să experimenteze o invenţie, iar eu am dat bir cu fugiţii.

Ştiam de la profesorul Pop că Bowler era inginer, că lucra la o mare întreprindere de aparatură electronică şi că se cunoscuseră cu cîţiva ani mai înainte la un simpozion, la Amsterdam. Pop îl invitase pe Bowler în România, iar acesta ne vizitase în acelaşi an. Apoi revenise de cîteva ori. Profesorul Pop nu reuşise să-şi găsească timpul necesar pentru a-i întoarce vizita în Anglia.

— Sînteţi singur? l-am întrebat pe Bowler.

— Da! A, staţi! Pe drum, vreau, să zic în avionul Londra-Berlin, am cunoscut o domnişoară, de origine italiană pare-mi-se, o ziaristă care merge tot la Stockholm, urmînd ca de acolo să se ducă la Helsinki, la campionatele europene de baschet. O

cheamă Gina Vicenni... Iat-o acolo, în faţa statuii împăratului Traian... Ne-a observat.

Profesorul a făcut un semn discret cu mîna, ca un salut, şi fata s-a apropiat. Era înaltă, cu părul negru, tenul măsliniu şi ochii verzi-albaştri. Părea foarte zveltă în costumul de culoare vişinie. După prezentările de rigoare, am continuat vizitarea muzeului, apoi am pornit împreună spre gară. Inginerul Bowler şi ziarista hotărîseră, la fel, să plece cu trenul, apoi cu vaporul pînă la Stockholm.

Între timp am aflat că Gina era reporter sportiv la un cotidian din sudul Angliei.

— La Helsinki mergeţi trimisă de ziar, sau această călătorie este, cum se zice la noi, pe cont propriu? am întrebat-o eu într-o clipă de răgaz, cînd rămăsesem singuri — Popovici şi Bowler fiind plecaţi să supravegheze încărcarea bagajelor.

— N-am fost trimisa de ziar. Sînt tînară în meserie. La noi calificarea se face cu preţul multor sacrificii.

— De ce v-aţi ales această meserie? Vă place sportul?

— E cea mai uşoara dintre toate specialităţile gazetăreşti. Nu ţi se cere prea mult talent... Nu, nu vă uitaţi aşa la mine: ştiu că nu-s talentată, ştiu prea bine... În specialitatea mea ţi se cere doar să ai memorie. Cît mai bună memorie. Să fii o enciclopedie sportivă. Să ştii cînd a bătut Chelsea pe Birmingham şi invers, de unde provine jucătorul X, cine a marcat acum douăzeci de ani în meciul Anglia-Canada sau Anglia-Australia la jocurile Commonwealthului şi aşa mai departe. Memorie de farmacist, de medic sau de avocat, dacă vreţi, care ştie pe dinafară formule, articole de legi. De aceea, nici nu-i de mirare că între „bătrînii rechini” de la ziar sînt mulţi asemenea oameni, nerealizaţi în meseriile lor, dar care, graţie memoriei, au ajuns reporteri sportivi. Vă plictisesc, nu-i aşa?

— A, nu! Dimpotrivă!

În clipa cînd spuneam aceasta, şi-au făcut apariţia inginerul Popovici şi Bowler.

— Cu bagajele s-a aranjat. Acum să mergem să luăm masa! Sînt mort de foame, a declarat Bowler. Dumneavoastră, nu?

În timpul mesei Gina mi-a vorbit despre activitatea ei ca ziaristă, apoi şi-a depănat amintirile, în timp ce Bowler şi Popovici erau angajaţi într-o discuţie aprinsă privind metodele de pescuit. Amîndoi ţineau să-şi etaleze cunoştinţele în acest

domeniu şi, neputînd face o demonstraţie practică, se lansau în tot felul de afirmaţii care — fie-mi iertat! — aduceau a laudă. Am avut astfel ocazia să constat că pescarii de pretutindeni — ca şi vînătorii, de altfel — sînt iremediabil pierduţi pentru zeiţa modestiei.

Între timp, Gina continua să povestească. Era originară din Milano. Tatăl ei ocupa un post de răspundere la una din marile întreprinderi din oraş. Dornică însă să trăiască pe cont propriu, să-şi cîştige existenţa prin munca ei, plecase de acasă fără să spună nimic, şi acum lucra în Anglia.

— De ce zîmbeşti? m-a întrebat ea la un moment dat.

— Mă gîndeam... la curajul pe care l-aţi avut făcînd un asemenea pas. Cine vă priveşte n-ar crede că... Vedeţi, sînteţi atît de firavă... Oricum, aţi avut mult curaj...

Instalaţi confortabil în expresul de Sassnitz, admiram peisajul Pomeraniei, de o bogăţie cromatică demnă de penelul lui Van Gogh. Pădurile de foioase, atinse de frigul toamnei, se îngălbeniseră, se roşiseră, contrastînd cu catargele brazilor de un verde dens. La acest colorit de basm se adăuga albastrul lacurilor în a căror limpezime se reflectau morenele lăsate aici de gheţarii care coborîseră din nord la începutul cuaternarului.

În timp ce inginerul Popovici discuta cu domnul Bowler despre navigaţie şi, bineînţeles, despre pescuit, eu cu domnişoara Vicenni vorbeam despre pictură. Nici nu se putea altfel în acest peisaj fermecător. Gina s-a dovedit cunoscătoare în probleme de pictură.

— Sînt italiancă şi e natural să cunosc Giotto, Rafael, Tizian, Caravaggio şi aşa mai departe.

Timpul a trecut pe nesimţite. Spre seară am ajuns la Sassnitz. Stînd pe culoarul vagonului, urmăream manevra ce se făcea pentru ca trenul nostru să fie îmbarcat pe feribot, ceea ce s-a realizat cu uşurinţa cu care vîri un tren-jucărie într-un sertar imens, cînd lîngă mine s-a oprit Gina, care ieşise din compartiment. Apropierea fetei m-a tulburat. Instinctiv, m-am îndepărtat. Fata a ghicit, pare-se, scopul manevrei mele. M-a privit, învăluindu-mă în căutătura ochilor ei verzi-albaştri.

— V-a mai spus cineva că sînteţi timid, domnule Nicolau? m-a întrebat ea, pe neaşteptate.

Am tresărit.

— De ce mă întrebaţi?

— Aşa! Aţi fost pînă acum o oră un interlocutor amabil, plăcut. Şi, deodată, v-aţi închis în dumneavoastră... Nu cumva vă e frică de mine?

Eram din ce în ce mai încurcat. Gina avea cel mult douăzeci de ani. În ciuda vîrstei, fata părea îndrăzneaţă, voluntară.

— Propun, a continuat ea, să părăsim această discuţie şi să-mi oferiţi braţul pentru a vizita feribotul! Manevra de îmbarcare s-a terminat...

Am acceptat bucuros. Timp de două ore, pînă s-a întunecat, am vizitat imensul feribot, un vapor cam cît o clădire cu cinci etaje, apoi ne-am instalat pe punte, admirînd peisajul. Am petrecut două ore de neuitat. Domnişoara Vicenni mi-a povestit despre călătoria pe care tocmai o făcuse în insulele Baleare. O ascultam vrăjit. Din cînd în cînd, o priveam pe furiş. Era, orice s-ar spune, foarte frumoasă.

Cînd am coborît în sufragerie, Gina s-a împiedicat şi era gata-gata să cadă pe scări. Noroc că eram lîngă dînsa. Am reuşit s-o prind la timp de mînă.

Avea o mînă fierbinte, pe care n-am mai părăsit-o decît cînd am ajuns în pragul sufrageriei.

Trecuse de miezul nopţii. Stăteam în sky-bar, „barul cerului”, instalat pe puntea cea mai de sus a feribotului. La picioarele mele simţeam servieta neagră, în care aveam laserele. La o masă vecină, inginerul Popovici şi domnul Bowler discutau aprins tot despre pescuit, desigur. Domnişoara Gina Vicenni era la a treia cafea cînd, deodată, mi-a şoptit:

— Domnule Nicolau, nu mă simt bine! Nu ştiu ce am. N-aţi vrea... să... să mă conduceţi spre cabina mea? Vă rog!

I-am oferit imediat braţul şi am pornit.

Ajuns în dreptul cabinei sale, domnişoara Vicenni m-a rugat să intru pentru cîteva clipe. Am ajutat-o să se instaleze într-un fotoliu, apoi, muind un prosop în apă rece, i-am pus comprese pe frunte. Fata avea buzele palide şi roşeaţa din obraji îi dispăruse. I-am trecut de cîteva ori mîna rece peste obrajii fierbinţi.

— Mulţumesc! Mă simt mai bine, a murmurat ea şi, în clipa următoare, mi-a prins mîna care-i mîngîia obrajii, apăsînd-o. A ţinut-o aşa cîteva secunde, apoi a zîmbit trist:

— Să nu rîdeţi de mine, domnule Nicolau! Dar azi a fost o zi splendidă. Graţie dumneavoastră...

Ieşind pe culoar, eram pur şi simplu năucit. În mai puţin de 24 ore, la o distanţă de mii de kilometri, două fete îmi spuneau că sînt timid, sfîrşind, amîndouă, prin cîte un gest uluitor: Anda telefonîndu-mi că mă iubeşte, iar Gina...

Am coborît la etajul unde se afla cabina mea. Ţineam servieta sub braţ. Culoarul era pustiu. M-am oprit în faţa cabinei, am vîrît cheia în broască şi...

...Şi acesta a fost ultimul meu gest conştient. O clipă mai tîrziu am simţit o lovitură puternică în creştetul capului şi m-am prăbuşit.

M-am trezit, auzind bătăi repetate în uşă. Am deschis anevoie pleoapele şi mi-am dat seama că se luminase de ziuă. În uşa cabinei se aflau doi vameşi.

— Bagajele dumneavoastră, domnule! mi-au cerut ei, politicos.

Am sărit din pat ca ars, căutînd din ochi servieta.

— Servieta! Mi-a dispărut servieta! Unde ne aflăm? am întrebat eu, aproape strigînd.

— În apele teritoriale suedeze, la Trelleborg, mi-a răspuns unul dintre vameşi. Vă rugăm... bagajele dumneavoastră... pentru controlul vamal.

— Dar mi-a dispărut servieta! O servietă neagră! am strigat. Vă rog chemaţi-l pe inginerul Popovici! am ţipat eu şi am început să bat cu pumnii în peretele care despărţea cabina mea de aceea a inginerului Popovici.

— Domnule, vă rugăm să fiţi calm! Vom căuta servieta dispărută. Deocamdată nimeni nu coboară de pe vas. Dar, vă rugăm, bagajele dumneavoastră...

Ca prin farmec, în uşă şi-au făcut apariţia doi poliţişti. Văzînd scena, cei doi au dat din cap cu înţeles. Erau siguri că sînt un cocainoman care mă drogasem. De aceea m-au luat cu binişorul. Între timp, vameşii începuseră să-mi scotocească prin bagaje. Eu îi priveam prostit. Simţeam o durere cumplită în moalele capului. În gură aveam un gust dulceag, cleios şi o senzaţie de vomă. Deodată, spre uimirea mea, unul dintre vameşi a scos din geamantanul meu un obiect ciudat: o statuetă, reprezentînd un sfinx. Cîteva secunde mai tîrziu, vameşul deşuruba capul statuetei. Înăuntru se afla un praf alb.

— Marijuana, a spus el laconic, după ce a examinat praful.

— Puteţi să ne explicaţi, domnule? mi s-a adresat, cu politeţe, şeful vameşilor.

— Nu ştiu nimic! Nu-mi aparţine! Servieta! Mi s-a furat servieta!

Deodată, în uşa cabinei apăru inginerul Popovici. M-am repezit spre el, încercînd să-i explic cele întîmplate. Acesta a înţeles cu greu, deoarece vorbeam incoerent.

— A dispărut servieta?! Cum se poate? V-aţi uitat peste tot?

Spunînd acestea, şi-a făcut repede loc şi a intrat în cabină, începînd să caute prin dulap, pe sub lavabou.

— E aici! a exclamat el deodată, scoţînd de sub pat servieta neagră.

M-am repezit s-o smulg din mîna colegului meu. Dar imediat am simţit că totul se învîrteşte în jurul meu: servieta era tăiată. Laserele din interior dispăruseră, în locul lor se afla o cutie de lemn, iar înăuntrul ei, două mici bare de plumb.

Cred că în ochii călătorilor de pe feribot am apărut cel puţin bizar, dacă nu nebun de-a binelea, văzîndu-mă atît de agitat, încercînd să explic că îmi dispăruse ceva deosebit de preţios, că fusesem victima unui atentat. După cît se părea, nimeni nu era dispus să mă creadă. Încunoştinţaţi pesemne de vreunul dintre vameşi că în bagajele mele se găsise marijuana, călătorii de pe vapor credeau că totul este doar o înscenare din partea mea, din dorinţa de a evita cercetările în legătura cu presupusa contrabandă de droguri. Şi ca dovadă că nu eram crezut, am fost invitat, pe un ton politicos, să merg la chestura de poliţie din Trelleborg.

— Ce-i de făcut? l-am întrebat pe inginerul Popovici.

Acesta era de un calm desăvîrşit, fapt care m-a mirat şi m-a intrigat. Pasivitatea lui m-a făcut să-l privesc, deodată, cu alţi ochi. „Nu cumva...? Nu! Nu pot crede că...”

O bănuială cumplită începea să se înfiripe în capul meu.

— Voi telefona la Bucureşti, a spus calm Popovici, pentru a comunica cele întîmplate. Fii liniştit! Lucrurile se vor lămuri. La urma urmelor, cel care a furat laserele riscă foarte mult dacă vrea să deschidă cutia lor. Dispozitivul prietenului dumitale va provoca o explozie. Te voi vizita la poliţie să-ţi spun ce am făcut. Încă o dată, fii calm!

Spunînd acestea, inginerul Popovici şi-a scos tacticos punga cu tutun şi a început să-şi pregătească pipa.

— Voi explica, de asemenea, domnului Bowler şi domnişoarei Vicenni cele întîmplate. O să-i rog ca — ajungînd la Stockholm — să-l anunţe ei şi pe domnul Niels, care ne aşteaptă.

Eram în cea mai grea situaţie; laserele ne fuseseră furate, iar pe deasupra eu eram acuzat de contrabandă de stupefiante.

Zadarnic încercam să fiu calm, să analizez lucrurile la rece. În ce scop mi se vîrîse în geamantan statueta-sfinx? Pentru a fi reţinut de organele poliţieneşti? Da, probabil că bandiţii voiau să cîştige timp pentru a lămuri, printr-o analiză fizico-chimică, compunerea cristalului R 1001, însuşindu-şi astfel invenţia profesorului Pop, pe care, în absenţa acestuia — accidentat, rămas la Bucureşti — şi în absenţa mea — arestat la Trelleborg — puteau s-o prezinte la congresul din capitala Suediei drept propria lor invenţie.

— Din păcate, mi-e imposibil să cred, domnule Nicolau, a conchis inspectorul de poliţie care mă ancheta, ca sînteţi nevinovat. Cu atît mai mult cu cît există un document care vă acuză direct.

— Un document?!

— Exact!

Poliţistul a scos dintr-un dosar un plic şi l-a desfăcut.

— Iată aici o scrisoare pe care o veţi recunoaşte, desigur!

Am luat plicul şi i-am citit adresa. Era a unui necunoscut din Suedia. Am scos hîrtia dinăuntru. M-am frecat la ochi, crezînd că visez: scrisul era al meu. Al meu, deşi nu redactasem niciodată această scrisoare. Iată-i conţinutul:

„Stimate domn,

La sosirea mea în Suedia vă voi telefona. Aduc ceea ce am promis. Cu stimă, Marius Nicolau”.

— Dar n-am scris niciodată o asemenea scrisoare! am spus eu, din cale-afară de agitat.

— E trimisă din Bucureşti... acum cîteva zile. Nu vă recunoaşteţi scrisul?

— Ba da... ba da, am îngăimat eu. Dar n-am scris-o eu! E un fals!

Comisarul care conducea ancheta m-a privit neîncrezător.

— Domnule Nicolau, n-are rost să negaţi. Omul căruia i-aţi scris este un traficant de stupefiante, urmărit de multă vreme de către noi. Scrisoarea am găsit-o în cutia lui poştală.

— Dar nu-l cunosc...

— Mii de suedezi îşi petrec vacanţa în România, la Mamaia. Aşa că e foarte uşor să cunoşti un suedez care vine în fiecare an la Mamaia.

— Dar înţelegeţi că nu...

— Vă înţeleg, domnule Nicolau! Dar şi dumneavoastră trebuie să ne înţelegeţi. Tineretul suedez este asaltat de traficanţii de droguri. Iată, chiar în numărul de azi al ziarului „Dagens Nyheter” se relatează un caz! Guvernul a trebuit să ia măsuri severe.

— Domnule comisar, e o eroare. O eroare cumplită! Iertaţi-mă, dar eu... eu am venit în Suedia pentru cu totul altceva... V-am spus şi repet: Sînt victima unei maşinaţii infernale pentru a mi se fura laserele şi a afla secretul cristalului. Cineva mi-a vîrît în bagaje sfinxul acela pentru a fi reţinut de poliţie şi deci împiedicat să ajung la timp la Stockholm, la Congres...

CAPITOLUL IV

În care statueta egipteană îşi dezvăluie... secretul

Spre seară, în camera în care fusesem vîrît am fost vizitat de inginerul Horaţiu Popovici. Acesta era calm, tot atît de calm pe cît fusese în zorii zilei pe vapor.

— Am vorbit la telefon chiar cu profesorul Pop! mi-a comunicat el. Este supărat, dar nu disperat. Va încerca să trimită alte două lasere cu avionul de duminică după-amiază, care face cursă directă Bucureşti-Stockholm. E adevărat că... În fine... cei care le-au furat ar putea, între timp, să afle secretul cristalului. De aceea, acum singura noastră şansă este ca mecanismul prietenului dumitale să funcţioneze fără greş. Dacă hoţul ar vrea să deschidă cutia, aceasta o să explodeze.

— Unde sînt bagajele mele?

— Aici, la poliţie. Inclusiv servieta în care au fost laserele.

— Mai bine aţi fi aruncat-o!

Popovici a făcut o grimasă:

— De ce s-o arunc? Am cusut-o frumuşel... şi... gata! Mai poate fi folosită. De ce s-o aruncăm?

A doua zi, în zori, inginerul Popovici a venit din nou. Spre surpriza mea, m-a anunţat că pleacă la Stockholm. Vestea aceasta m-a descumpănit. Şi pentru prima oară de la plecarea din ţară, mi-am adus aminte de bănuielile lui Nelu Munteanu în privinţa lui Popovici.

„Mă abandonează aici, la Trelleborg, fără a încerca să mă ajute. Nu cumva omul acesta este în legătură cu bandiţii care mi-au furat laserele? În loc să mă păzească acolo, pe vapor, el şi-a continuat discuţiile fără rost cu Bowler despre pescuit. Apoi n-a făcut nici un efort pentru a lămuri poliţia suedeză. Şi acum, iată-l că pleacă! Nu cumva pentru ca, împreună cu bandiţii, să facă analiza chimică a cristalului din lasere şi să descopere formula secretă pe care, apoi, s-o prezinte la Congres drept propria-i invenţie? Cine, la urma urmei, este acest Popovici? Cum de-a apărut el, în ultimul moment, în scenă, adus de la Ploieşti, de către profesor?”

Bănuielile mele s-au oprit aici, deoarece în încăpere a fost introdusă domnişoara Vicenni. Din spusele ei am aflat că

încercase în tot cursul zilei precedente să ajungă la mine, dar nu i se permisese.

— Domnul Bowler a plecat de ieri la Stockholm. Eu m-am decis să rămîn. Trebuie să ajung la Helsinki abia peste două zile, cînd încep Campionatele europene de baschet. Deci n-am de ce să mă grăbesc. Şi apoi nu voiam să plec fără să vă mai văd. Aţi fost foarte drăguţ în seara aceea, pe vapor, cînd mi s-a făcut rău.

— Oricine în locul meu...

— Ş-apoi trebuie să vă ajut să ieşiţi de aici. E un abuz al poliţiei. Dacă pînă la prînz nu vor să vă dea drumul, mă voi adresa telegrafic unor agenţii de presă engleze, cerîndu-le să facă tărăboi. Am o cunoştinţă la Scotland Yard. Poate că...

— Să nu faceţi nimic din toate acestea, domnişoară Gina! Am încredere în anchetatori. Se vor convinge curînd că greşesc.

— Dar e de-a dreptul revoltător! Aţi fost atacat, jefuit, vi s-a înscenat o afacere de contrabandă... Aveaţi în bagajele dumneavoastră ceva care ar fi putut atrage răufăcători pe urmele dumneavoastră? Mi se pare de neînţeles totul.

— Şi mie, domnişoară!

În clipa cînd spuneam acestea, în pragul încăperii a apărut comisarul care conducea ancheta.

— O veste bună, domnule Nicolau! a spus el, zîmbitor. S-a hotărît eliberarea dumneavoastră...

M-am ridicat de pe scăunelul pe oare stăteam.

— Cărui fapt se datorează această... această măsură?

— Domnule Nicolau, cantitatea de haşiş, de marijuana, este infinit de mică.

— Nu înţeleg! Ce vreţi să spuneţi? a întrebat domnişoara Vicenni în locul meu.

Comisarul a început să rîdă:

— Domnul Nicolau ştie foarte bine că în statuetă nu se afla decît un strat foarte fin de marijuana. Iar dedesubt pudră de talc...

— Talc?! am exclamat eu şi Gina.

— Exact! Analiza a confirmat că nu-i decît pudră de talc.

Rămăsesem cu gura căscată. Gina avea obrajii palizi.

— Pentru cîteva miligrame de haşiş presărate deasupra, a continuat comisarul, nu e cazul să vă mai reţinem.

Am plecat de la comisariat pradă unei nedumeriri cumplite.

Taxiul în care îmi fuseseră puse bagajele, inclusiv servieta neagră, ne-a dus, potrivit adresei dată de Gina, la un mic hotel de pe faleză.

— Idioată glumă! am spus eu. Să mi se vîre o statuetă cu talc în bagaje...

— Într-adevăr! O glumă idioată! a exclamat domnişoara Vicenni şi, o clipă mai tîrziu, a izbucnit într-un rîs nervos, lucru ce mi s-a părut puţin cam straniu.

Trenul de Stockholm pleca a doua zi, în zori. Avînd o seară la dispoziţie şi fiind scăpat de coşmarul prin care trecusem, doream să merg la un restaurant, să văd, eventual, un program de music-hall.

— Pentru asta ar trebui să ajungem la Malmö, m-a informat domnişoara Vicenni. Aici, în acest orăşel, n-o să găsim aşa ceva. Plecăm la Malmö? Vom lua trenul de Stockholm de acolo. E, poate, mai bine.

Ne-am urcat bagajele într-un taxi şi peste o oră, ne aflam la Malmö, în holul unui hotel luxos. După ce ne-am instalat, am ieşit în stradă.

— Aş prefera un mini-bar! am spus eu.

,,Un bar discret, intim, să am impresia că sîntem doar noi doi”, am continuat în gînd. Fata parcă mi-a ghicit dorinţa.

— Sînteţi, între altele, şi capricios, domnul meu! a spus deodată Gina. Un asemenea bar găseam mai degrabă la Trelleborg.

Spunînd acestea, fata m-a învăluit în privirea ochilor ei verzi-albaştri. Apoi şi-a strîns pleoapele.

N-a fost totuşi greu să găsim un bar mic. De îndată ce am intrat în încăperea slab luminată a acestuia, Gina s-a lipit de mine şi mi-a luat mîna.

— Nu sînt chiar atît de curajoasă! mi-a şoptit ea. În baruri sînt destui oameni fără căpătîi.

În seara aceea am vorbit despre muzică, despre călătoriile pe mare, despre avioanele supersonice... Către miezul nopţii ne-am ridicat şi am pornit pe jos spre hotel.

— Nu-mi oferi braţul? am auzit-o eu, deodată.

M-a luat de braţ şi şi-a lipit obrazul de umărul meu. Nu puteam vedea, dar eram sigur că fata închisese ochii.

— E plăcut, tare plăcut, a murmurat ea într-un tîrziu. Aş vrea ca seara aceasta să nu se mai sfîrşească... Cerul înalt, cu

stelele mai strălucitoare decît oricînd... Uite şi Steaua Polară! Aici, în nordul Europei, pare chiar deasupra noastră... Brrr! E răcoare. Mi-e frig. Te superi dacă te rog să-mi ţii pardesiul cu braţul... să-mi înconjuri umerii?

Mergeam alături. Gina îşi lăsase iarăşi capul pe umărul meu.

— Ţi-a mai spus cineva vreodată că eşti un bărbat drăguţ? a întrebat ea în şoaptă.

Am simţit un nod în gît. Imaginea Andei mi-a apărut ca repeziciunea fulgerului. Decis să fiu sincer, am răspuns:

— Da. Şi, paradoxal... n-au trecut nici trei zile de-atunci.

— Şi... e frumoasă femeia care ţi-a spus?

— Da... frumoasă.

Mă aşteptam ca Gina să se desprindă de braţul meu. Ea a continuat însă să meargă cu ochii închişi.

Ne-am despărţit în holul hotelului. Peste o jumătate de ceas mi-am amintit că nu stabilisem la ce oră vom pleca la gară, în zori. Am ridicat, aşadar, receptorul telefonului şi am cerut camera Ginei. Nu mi-a răspuns nimeni. Am telefonat la recepţie.

— Domnişoara Vicenni? A plecat acum zece minute... A achitat nota de plată... A cerut un taxi pentru aeroport. Spunea că pleacă la Helsinki... V-a lăsat un bilet...

Am închis telefonul şi m-am aşezat într-un fotoliu, Vestea aceasta punea capac surprizelor care se ţineau lanţ.

Bileţelul Ginei Vicenni conţinea doar cîteva cuvinte:

„Nu-mi lua în nume de rău plecarea precipitată! Femeile sînt capricioase. Gina.”

Expresul de Stockholm face şase ore de la Malmö pînă la destinaţie, alunecînd cu o viteză de nedescris pe partea stîngă a căii ferate duble — feroviarii suedezi au păstrat tradiţia în privinţa circulaţiei „pe stînga” — strecurîndu-se printre păduri de brad şi de mesteacăn, printre micile lacuri care par pictate cu albastru de Voroneţ — viu şi vibrant în contact cu apa — oprind rar, la cîte o gară cochetă, construită parcă pentru expoziţie.

Privind pe geamul compartimentului, recapitulam ultimele evenimente. Un lucru, mai ales, era neclar: De ce indivizii care îmi furaseră laserele vîrîseră în statuetă doar cîteva miligrame de haşiş, completînd restul — aproape 500 de grame — cu pudră de talc? Credeau, oare, că poliţia suedeză nu va face o

analiză a întregii substanţe găsite, ori nu avuseseră cantitatea necesară umplerii statuetei?

„Dar nici să pună doar cîteva miligrame! mi-am zis eu. Procedînd astfel, n-au avut un act de acuzare temeinic şi de aceea poliţia suedeză mi-a dat imediat drumul. Nu! Nu! Cred că-i altceva la mijloc! Nu se poate să calculezi totul pînă în cele mai mici amănunte şi să greşeşti atît de grosolan! Dacă hoţii voiau să mă dea pe mîna autorităţilor suedeze, apoi n-ar fi trebuit să se zgîrcească în privinţa drogului pus în statueta aceea egipteană.”

Ajuns la acest punct, gîndurile îmi porneau pe alt făgaş: „Dar dacă cineva a intervenit după ce mi s-a pus statueta aceea în geamantan? Ar însemna... Dar nu! Exclus! E ca şi cînd ar fi două bande rivale şi ce face una e dat peste cap de cealaltă. Ori asta e exclus! Dar cum de-au putut ticlui scrisoarea aceea care a fost expediată din România? Cine s-o fi trimis?”

Deodată, în mintea mea s-a făcut lumină. „Am găsit! Am găsit! era gata să exclam. Ştiu de unde au avut un model... o mostră a scrisului meu. Totul e în legătură cu scrisorile acelea de... dragoste cu care am fost bombardat. Rolul lor? Să provoace un răspuns din partea mea... Să scriu, adică, nişte scrisori care au încăput pe mîna cuiva... a bărbatului care închiriase căsuţa poştală cu numărul 221. Da! Da! Au reuşit să-mi smulgă nişte mostre de scris... Şi eu care credeam că e o glumă din partea colegilor mei!”

Cîteva minute am încercat să nu mă mai gîndesc la nimic. Priveam pe geam. În stînga şi în dreapta căii ferate zăream pădurile de brad şi mesteacăn, pe care soarele, ridicat mult deasupra orizontului, le învăluia într-o lumină de culoarea mierii.

„Acum înţeleg, îmi spuneam eu, şi alte lucruri. Probabil că profesorul Pop a simţit primejdia înaintea mea. Nu degeaba se antrena el la autodromul acela special! Voia să prevină orice accident provocat de cineva... Fiind însă scos din cursă din cauza propriei sale negilijeinţe — cauciucurile uzate trebuiau înlocuite — profesorul n-a mai constituit o problemă pentru bandiţi. Şi atunci aceştia şi-au îndreptat toată atenţia numai spre mine.”

Cîteva clipe mai tîrziu, toate gîndurile mele erau îndreptate pe alt făgaş:

„De ce a plecat Gina atît de repede? Doar Campionatele europene de baschet încep abia peste două zile, luni dimineaţa, ca şi Congresul la care particip eu şi Popovici. Dar colegul meu? De ce o fi plecat atît de repede? O fi vreo legătură între cele două plecări? Are Popovici vreun amestec în furtul laserelor?”

Iată întrebări care îşi aşteptau încă răspunsurile!

Va urma…

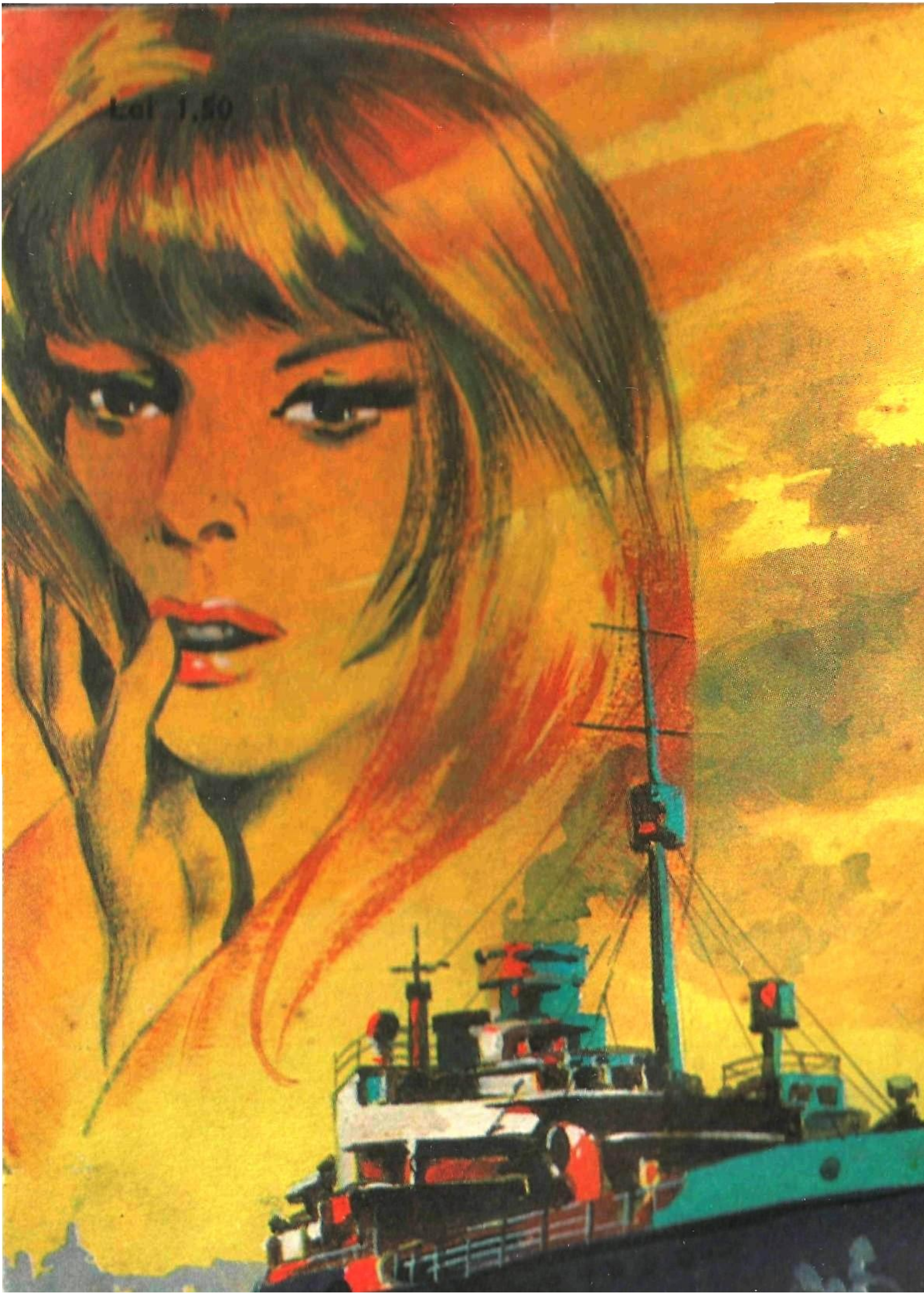
Lei 1,50